

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτῆσια δραχμὰς 100. Ἐξέμνητος
δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Αμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἄν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ἩΚΙΔΩΝΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 36ος

Ἐν Ἀθήναις, 15 Ἰουνίου 1929

Ἔτος 51ον.—Ἀριθ. 28

ὍΣ ΠΟΥ ΝΑ ΒΡῆ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ CH. DE RICHTER)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος —

Ἵστερα γύρισε στοὺς ναῦτες κι' εἶπε:

— Βγάλτε τὸ καπέλλο σας, κύριοι,

μπροστὰ στὸν ἄνθρωπο αὐτό, ποὺ δὲν
ἦταν ἀπ' τοὺς δικούς μας κι' ὅμως θυ-
σίασε τὴ ζωὴ του γιὰ ἕναν ἀπ' τοὺς δι-
κούς μας.

Ὅλοι ὑπάκουσαν.

Τὸ πλοῖο τώρα ξεκινούσε, καὶ καθὼς
τὸν πῆρε ὁ ἀέρας, ὁ Σολομὼν ἀνοιξε τὰ
μάτια.

— Ποὺ βρίσκομαι; ψιθύρισε.

Δὲν ἀπάντησε κανένας. Ἀλλὰ καθὼς
τὰ μάτια του κοίταζαν γύρω του, εἶδε
τὴ γυναῖκα κι' ἡ μνήμη του ξύπνησε ἀ-
μέσως.

— Ἀ, νάι, θυμοῦμαι, εἶπε. Σεῖς εἴ-
χατε ἔλθει στὸ μαγαζὶ τοῦ γέρου Ἐ-
βραίου. Μοῦ συγχωρεῖτε τὸ κακὸ ποὺ
σὰς ἔκαμα;

Ἐκείνη γονάτισε
καὶ τοῦπιασε τὸ χέρι.

— Ἀφίστε τώρα
αὐτά, τοῦ εἶπε, ποῖός
τὰ θυμάται πιά! Ἐ-

σώσατε τὸ παιδί μου καὶ δὲ θὰ
σὰς ἀφίσουμε ποτέ.

Ἐνα δῦσπιστο χαμόγελο φά-
νηκε στὰ χεῖλη τοῦ Σολομὼν.

— Διψῶ, ψιθύρισε,

Κάποιος τοῦφερε νὰ πιεῖ.

Τὰ μάτια του ἔμοιαζαν σὰν
κάτι νὰ ρωτοῦσαν.

— Ποῦ εἶναι

ἡ μικρὴ Λεβάν-
τα; εἶπε.

Ἡ γυναῖκα ἔ-
τρεξε κι' ἔφερε
κοντὰ στὸν ἐ-
τοιμοθάνατο τὰ
παιδιά, ποὺ τὰ-
χαν ἀφίσει κον-
τὰ στὸν ὑπαρχο.

Ὁ Σολομὼν ἔπιασε τὰ παι-
διὰ ἀπὸ τὰ χέρια καὶ κείνα, σὰ
νὰ μάντευαν τὴ φορικτὴ ἀλήθεια,
γονάτισαν πλάι τοῦ σιωπηλά.

— Μικρὴ Λεβάντα, ψιθύρισε ὁ Σολο-
μὼν, μικρὴ μου κόρη!
Θυμᾶσαι τὸ σκοτεινὸ
μαγαζὶ τοῦ Χουάιτ-Τσά-
πελ;

Ἡ μικρούλα ἔκλαψε
ἀπαρηγόρητη.

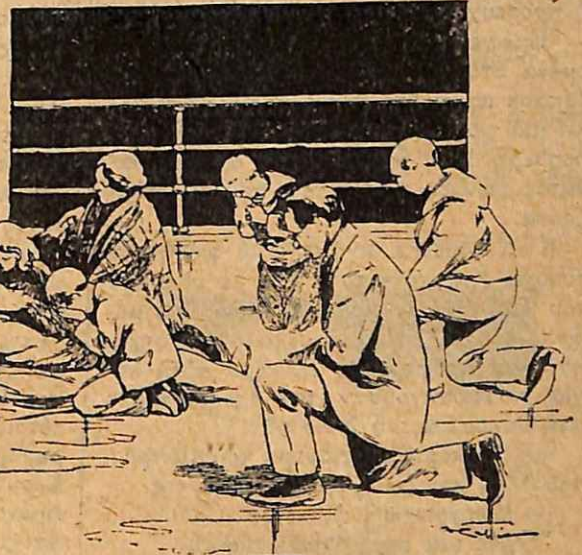
Ὁ Σολομὼν τῆς χάι-
δεψε τὰ χρυσὰ μαλλιά
καὶ προσπάθησε νὰ τὴν
παρηγορήσει.

— Μὴν κλαῖς, κόρη
μου, μόνο νὰ τὸ συλ-
λογίζεσαι καμμιὰ φορά.
Δὲν ἦσουν πολὺ δυστυ-
χισμένη ἐκεῖ μέσα;

— ὦ, παππού-Σολο-
μὼν! ψιθύρισε τὸ παι-
δί ἀνάμεσα στ' ἀναφυ-
λητά του.

— Κόρη μου, θέλω
νὰ θυμᾶσαι πάντα ἐκεῖ-
νο τὸ μαγαζὶ καθὼς καὶ
τὸ φτωχὸ γέρο ποὺ σ'
ἀγάπησε τόσο καὶ ποὺ
τοῦδωσες τόση χαρά!
Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι, μι-
κρὴ Λεβάντα;

— Παππού, ἐγὼ δὲ
θέλω νὰ μὰς ἀφίσεις...

— Ἀντίο, μικρὴ Λεβάντα!... (Σελ. 326, στ. α')

Ὁ Σολομὼν χαμογέλασε.

— Ἀλοῖμονο! μικρὴ μου κόρη, ἂν ἦ-
ταν ἐδῶ ἡ καρδερίνα, θ' ἀνέβαινε στὸ
δέντρο νὰ πεῖ μαζί με τὸν κορυδαλὸ
μιὰ προσευχή. Τὴ θυμᾶσαι τὴν καρδε-
ρίνα, μικρὴ Λεβάντα;

Τὸ παιδί ἔσκυψε πάνω στὸ στήθος του.

— Μὰ γιατί τὰ λὲς αὐτά, παππού;

Ὁ γέρος δὲν ἀποκρίθηκε, ἀλλ' ἔξα-
κολούθησε:

— Ὅταν θὰ διαβάξεις μαζί με τὸ Δίκ
ἐκεῖνο τὸ παραμῦθι, νὰ θυμᾶσαι τὸν
παππού-Σολομὼν. Ἐδῶ εἶναι ὁ Δίκ;

Τὸ παιδί τοῦσφιξε τὸ χέρι γιὰ νὰ τοῦ
δείξει ὅτι τὸν ἀκούγε.

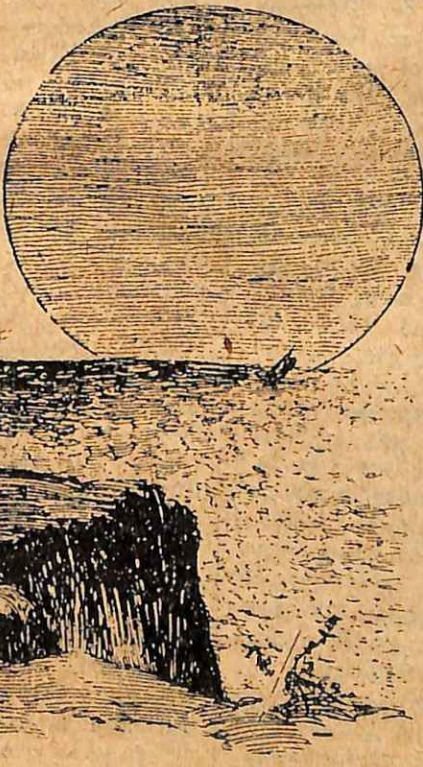
— Δίκ, νάχεις τὸ νοῦ σου στὴ Λεβάν-
τα καὶ νὰ τὴν προσέχεις... Κι' ἀργό-
τερα...

Ἐνας δυνατὸς πόνος τοῦκοψε τὴ φω-
νή. Ὁ πλοίαρχος στεκόταν ὀρθὸς πιδ
κεῖ κι' ἡ γυναῖκα εἶχε πέσει σ' ἕνα κά-
θισμα μετὰ τὸ κεφάλι κρυμμένο στὰ χέρια.
Τὰ δύο παιδιὰ ἔκλαιγαν κι' αὐτά.

Τὸ πλοῖο τώρα ἔτρεχε γοργὰ καὶ ποῦ
καὶ ποῦ τὰ κύματα ποὺ ἔσχαζαν στὸ
πλάι, τίναζαν στὸ κατὰστρωμα μιὰ ψιλὴ
βροχή.

— Τί ὠραία! ψιθύρισε σιγανὰ ὁ Σο-
λομὼν.

Ἐρρίξε μιὰ ματιὰ στὴ θάλασσα κι'

•Οἱ τουφεκιές ἐξακολουθοῦσαν... (Σελ. 316, στ. γ')

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ ΣΥΝΝΕΦΑ

'Αγαπητοί μου,

Κ

ΑΝΑΤΕ ποτέ το λογαριασμό, — τη στατιστική να πω καλύτερα, — να ιδίτε πόσες ημέρες το χρόνο έχουν ήλιο, πόσες έχουν σύννεφα, και πόσες ήλιο και σύννεφα μαζί; — Ούτ' έχω. Δεν ξέρω όμως γιατί, είχα πάντα την ιδέα πως, εδώ στάς 'Αθήνας τουλάχιστο, οι ημέρες του ήλιου, της αιθρίας, είναι πολύ περισσότερες από τις άλλες. Κι' όμως, καθώς διάβασα πρός όλιγου σε μια στατιστική της μετεωρολογικής υπηρεσίας του 'Αστεροσκοπείου μας, από τις 365 ημέρες του χρόνου, οι 255 είναι πολύ ή λίγο συννεφιασμένες, οι 36 δεν έχουν καθόλου ήλιο, και μόνο 74 είναι οι καθαυτοί αιθρίες! Τι λέτε, μικροί μου 'Αθηναίοι; Δεν σάς φαίνεται κάμποσο παράξενο; 'Αλλά δεν θά σάς φανή πιά τόσο, αν λάβετε υπ' όψει πως όταν το 'Αστεροσκοπείο λέει συννεφιασμένη ή νεφέλωδης ημέρα, έννοει εκείνην που έχει σύννεφα, μά έχει κι' ήλιο. Και τέτοιες, πραγματικώς είναι οι περισσότερες ημέρες. 'Αν έχουν συννεφιά από το πρωί, έχουν αιθρία τάπογεμα: αν είναι σκεπασμένο το ανατολικό μέρος του ορίζοντος, είναι καθαρό το άλλο, αν τη μία ώρα βρέχει, την άλλη

νεφέλοκοβεί ή συννεφιά κι' ήλιος λαμπρός προβάλλει

όπως λέει ο ποιητής. Οι δλότελα συννεφιασμένες ημέρες, που δεν βλέπουμε ήλιο ούτε στιγμή, είναι λίγες. Και μόνο διπλάσιες απ' αυτές είναι οι ημέρες που δεν σκεπάζει τον ήλιο ούτ' ένα συννεφάκι. 'Αν νομίζαμε πως αυτές είναι πολλοί περισσότερες από τις άλλες, — τώρα το καταλαβαίνουμε, — είναι γιατί από τις 365 του χρόνου, τις 329, πολύ ή λίγο, ο ήλιος φαίνεται. 'Αδιάφορο αν τις περισσότερες απ' αυτές, δεν τον βλέπουμε παρά λίγες ώρες ή λίγες στιγμές, φτάνει που τον βλέπουμε και... δεν π.χ. σ' τον Λονδίνο!

Όστόσο είν' ωραίο πράγμα ή στατιστική. Πολλές φορές μάς μαθαίνει πράγματα που ούτε τα φανταζόμαστε! Παραδείγματος χάρη, φανταζόνταν ποτέ οι 'Αθηναίοι πως ο άττικος ούρανός, ο περίφημος, που τόσο τον καμαρώνουν για την καθαρότητά του, είναι ένας από τους πιό... λερούς, τους πιό συννεφιασμένους της 'Ελλάδας όλης; 'Ε, ή στατιστική το λέει και το βεβαιώνει με «ά-τιστική» αριθμούς, δηλαδή με παρατη-ψευδείς, κι' όχι ένός ή δυο χρόνων, άλλ-λά όλης της τελευταίας πενήνταετίας. 'Η χώρα μας παρουσιάζει «τόν μεγα-λύτερο αριθμό νεφελωδών ημερών».

Αρα; — Βρέχει! 'Εδώ, μά την άλλη-θεια, είναι που μπορεί κανείς να το πη κυριολεκτικά.

Αν θέλετε τώρα να μάθετε ποιά ελ-ληνική χώρα έχει τις λιγότερες νεφελώ-δεις ημέρες κι' επομένως τον λαμπρό-τερο ήλιο, να σάς το πω άμέσως: είναι ή Ζάκυνθος, ή ιδιαίτερη πατρίδα μου. Μοῦ φαίνεται πως μπορώ να χαυχιέμαι για τοῦτο... 'Επειτα — κατά τη στα-τιστική πάντα, — έρχονται ή Κεφαλλο-νιά, ή Μυτιλήνη, ή Χίος, ή Σύρος, ή Καλαμάτα, ή Σάμος, ή Κρήτη, ή Πει-ραιάς, ή Σπάρτη, ή Κέρκυρα, ή Τρί-πολη, το Αίγιο, ή Θήρα, ή 'Αθήνα, — εδώ ακριβώς είναι ή θέση της, — κι' έ-πειτα το Ναύπλιο, ή 'Ανδρος, ή Νά-ξος κτλ.

Από τους μήνες τώρα του χρόνου, ο Φεβρουάριος έχει τις περισσότερες συννεφιασμένες ημέρες. 'Επειτα έρχον-ται ο Μάρτιος, ο 'Απρίλιος, ο Νοέμ-βριος, ο Δεκέμβριος, ο 'Ιανουάριος κλπ. Από τον 'Ιούνιο ως τον Αύγουστο, στάς 'Αθήνας, ή αιθρία είναι σχεδόν διαρ-κής, — αν κι' αυτό δεν ήταν ανάγκη να μάς το πη ή στατιστική, γιατί έμεις ξέ-ρουμε τί τραβούμε, αυτούς τοδς θερινούς μήνες, από τον εξαγριωμένο άττικό ή-λιο... Να όμως και κάτι άλλο που μάς λέει ή στατιστική και που πολλοί δεν θά το ξέρουν: Πώς στην 'Ελλάδα, και μάλιστα στάς 'Αθήνας, δεν υπάρ-χουν σχεδόν άνοιξη και φθινόπωρο. Οι εποχές είναι καθαυτοί δυο: χειμώνας και καλοκαίρι. Γιατί ή μετάβαση από το κρύο στη ζέστη κι' από τη ζέστη στο κρύο είναι τόσο άποτομη, ώστε δεν πολυκαταλαβαίνουμε μια διάμεση, εύκρα-τη εποχή. Είναι χρονιές μάλιστα, που πότε ή άνοιξη, πότε το φθινόπωρο, λάμ-πουν καθαυτοί με την άπουσία τους (όπως το λένε οι Γάλλοι, όταν λείψη κανένας έπίσημος από καμιά τε-λετή.) Γι' αυτό κι' ένας άστρονόμος, ο Κοκκίδης νομίζω, χωρίζει, για την 'Α-τική, τους μήνες του χρόνου έτσι: Χει-μωνιάτικοι, Δεκέμβριος, 'Ιανουάριος, Φεβρουάριος, Μάρτιος. Καλοκαιρινόι, 'Ιούνιος, 'Ιούλιος, Αύγουστος, Σεπτέμ-βριος. Άνοιξιάτικοι, 'Απρίλιος, Μάιος. Φθινοπωριάτικοι, 'Οκτώβριος, Νοέμ-βριος. Όστε ο χειμώνας και το καλο-καίρι έχουν από τέσσερις μήνες, — από δυο μόνο ή άνοιξη και το φθί-νωρο. 'Αλλά κι' αυτό πολύ είναι. Για-συχνά ο Νοέμβρης είναι καθαυτό χει-μωνιάτικος μήνας, με χιόνια και με κρύ-α μεγάλα, ενώ πολλές χρονιές, όπως φ-τος, κι' ο 'Απρίλης παραβγαίνει με Μάρτη στις κακοκαιρίες. 'Αλλοτε πα-ή φοβερή ζέστη αρχίζει από το Μά-και παρατείνεται όλο τον 'Οκτώβ-ρι. Όστε μόνο στον Καζαμία οι τέσσα-εποχές έχουν από τρεις μήνες καθε-στην πραγματικότητα, — την άτ-τική.

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΤΟΤΟΥ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΖ'.

Και ξημέρωσε ο Θεός τη μεγάλη Κυριακή. Τα παιδιά του χωριού έφαγαν βιαστικά κι' άνόρεχτα το μεσημέρι, γιατί δεν έβλεπαν την ώρα να πάνε στο Θη-ριοτροφείο. Μερικά μάλιστα δεν μπόρεσαν να βαστάξουν και πήγαν από τα καταμασίμερα. Βρήκαν όμως την πόρτα ασφαλιστή και τα κλειδιά παρμένα. 'Ενόμισαν πως επειδή ήταν νωρίς, δεν είχε άνοιξει ακόμα το κατάστημα. Και περίμεναν, μετρώντας τα λεπτά τους για το είσιτήριο και κοιτάζοντας τον ήλιο αντί για ρολόι.

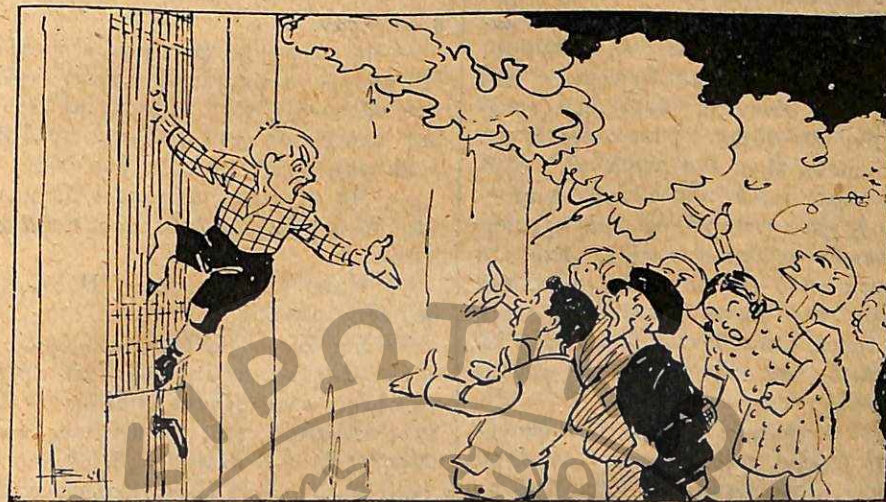
Όστόσο ο ήλιος είχε κατεβεί πιά από τα μεσοούρανα. Κι' όσο έφευγε για να βασιλέψη, τόσο έρχόνταν παιδιά απ' όλες τις μεριές και μαζεύνονταν εκεί απέξω.

— Μα γιατί δεν άνοιξε ακόμα; ρωτούσαν τόνα τάλλο; Μην κάναμε λάθος στην πόρτα; μη μπαίνουν απ' άλλου;

— Όχι, όχι! άπαντούσε ή Πελαγίτσα από δω μπήκαμε και την άλλη Κυ-ριακή. Τώρα θάνοιξουν.

Περίεργο! 'Η ώρα περνούσε, ο δρόμος γέμιζε παιδιά, μά ή πόρτα εξακο-λουθούσε να μένη κλειστή. Κι' ούτε τελάλης να χτυπά κουδούνι, ούτε πρό-γοιμια στον τοίχο, ούτε σκύλος πορτιέρης, ούτε τίποτα. Κανένα σημάδι πως σε λίγο θά γινόταν παράσταση!

Μόνο το σεντόνι ήταν άπλωμένο πάρα μέσα από την καγγελόπορτα, όπως

και την άλλη φορά. Μα κι' αυτό φαινόταν σαν ξεχασμένο εκεί και σά να μην είχε κανένα σκοπό να παραμερίση ποτέ, για νάφήση τους θεάτες να περάσουν.

Κι' αλήθεια, ποιος θά το παραμέριζε; Ψυχή δεν φαινόταν εκεί-μέσα.

Τα ζωηρότερα παιδιά έχασαν την υπομονή κι' άρχισαν να χτυπούν, να τραντάζουν την καγγελόπορτα και να φωνάζουν:

— 'Ε, άνοιξτε!... Βράδυνασε πιά!... Τι μάς μαζέψατε και μάς αφήνετε απέξω;... Θα γίνη επιτέλους παράσταση ή όχι;

Μιλιά, άπάντηση, ψυχή!

Τα παιδιά άρχισαν ναγριεύουν. 'Α μά δεν ήταν κατάσταση αυτή! Κοροό-δειναν τον κόσμο οι κύριοι Τοτός και Συντροφία; 'Αν δεν είχαν σκοπό να κά-μουν παράσταση, άς μην έβγαζαν προκήρυξη, ή τουλάχιστο άς έρχονταν ένας να το πη. Κι' οι χτύποι, οι φωνές, τα παράπονα εξακολουθούσαν. 'Ηταν σά μά μικρή όχλαγωγία, επανάσταση. 'Η ταξη κινδύνευε να διασλευθ ή σοβαρά...

'Επιτέλους, χωρίς νακουστούν βήματα μέσα στο θόρυβο, φάνηκε πίσω από την κλειστή καγγελόπορτα ο Χοόνης. Δόξα σοι ο Θεός! θ' άνοιξη!... 'Αλλά όχι. 'Ο Χοόνης σασφαλώνει τα κάγγελα, στέκεται μια στιγμή κορμασμένος, φωνάζει στον κόσμο: «φύγετε! δεν έχει!» — πηδά κάτω και φεύγει σά να τον κυνηγούσαν!

Σε λίγο παρουσιάζεται κι' άλλος από μέσα. Αυτός ήταν ένας μεγάλος άν-θρωπος, με γένεια.

— Τι άγαπάτε; ρώτησε τα παιδιά.

— Άνοιξτε μας! φώναζαν απ' όλες τις μεριές. 'Αγαπάμε τα ζώα και τα θεριά κι' ήρθαμε, με τον παρά μας, να τα ιδούμε!

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΡΙΑ ΜΑΡΙΑ

Ο ΑΚΑΛΕΣΤΟΣ

'Εναν καιρό που οι δυο Δουμάδες, πα-τέρας και γιός, — Alexandre Dumas père, Alexandre Dumas fils, — μαλω-νόι συνήθως, τάχαν καλά και καθόνταν μαζί, έδιναν συχνά φιλολογικές έσπερί-δες. Σ' αυτές πήγαιναν και μερικοί δ-ιδασκάλου άγνωστοι κι' άκάλεστοι.

'Ενας τέτοιος, σε μιάν έσπερίδα, κίνη-την προσοχή κάποιου φίλου των Δου-μάδων, που θέλησε να τον γνωρίση. Και έτρεξε πρώτα τον Δουμά-πατέρα:

— Ποιός είν' αυτός ο νέος; 'Η φυσιο-νομία του μάρεσει... Σύστησέ μου τον. 'Ο πατέρας κοίταξε καλά τον νέο κι' έπεσε στο φίλο του:

— Μα δεν τον ξέρα εγώ... Θάναί-λεσμένος του γιού μου.

'Ο φίλος τρέχει στο Δουμά-γιό:

— Τον ξέρεις εσύ αυτόν; ήθελα να τον γνωρίσω...

Κοίταξε καλά τον νέο κι' ο γιός, κι' έιπε: — 'Α, μπά! Θάναί καλεσμένος του πατέρα μου.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

— Δὲν ἔχει ζῶα! ἀποκρίθηκε ὁ ἄνθρωπος δυνατά. Δὲν ἔχει θεοῖα, δὲν ἔχει τίποτα! Φύγανε ὅλα! Νὰ πάτε στὰ σπίτια σας καὶ μὲ τὸν παρὰ σας νάγο-
ράσετε καραμέλες!

— Μὰ ἡ προκήρυξη γράφει πὼς ἐσεῖς θὰ μᾶς δώσετε ἀναψιστικά!

— Δὲν ἔχει ἀναψιστικά! Τίποτα σᾶς λέω! Φευγάτε!

— Μ' ἀλήθεια; δὲ θὰ γίνῃ παρὰ σᾶς;

— "Οχι! Ἀπαγορεύτηκε ἀπὸ... τὴν ἀστυνομία! Ἐπίασαν μάλιστα τοὺς
θηριοδαμαστὲς καὶ τοὺς ἔχουν φυλακὴ! Φύγετε μὴ σᾶς πιάσουν καὶ σᾶς!

— Καὶ γιατί; τί κάναμε;

— Κάνετε θόρυβο! Μᾶς χαλάτε τὴν οἰκιακὴ εἰρήνη. Αὐτὸ ἀπαγορεύεται!

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ - ΜΑΡΘΑ

EDGARD POE

Ο ΚΡΥΣΟΚΑΡΑΒΟΣ

ἢ ΤΟ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Καὶ δεύτερο συμπέρασμα: ἡ ἐμφά-
νιση αὐτὴ ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς θερμό-
τητας, γιατί, χωρὶς νὰ θέλῃς, εἶχες πλη-
σιεῖς πάρα πολὺ στὴ φωτιὰ τὴν περ-
γαμνὴν.

«Αὐτὸ δὲν εἶναι παράξενο. Καθὼς θὰ
ξέρῃς βέβαια, ὑπάρχουν πολλὲς χημι-
κὲς σκευασίες, μὲ τίς ὁποῖες μπορεῖ κα-
νεῖς νὰ γράψῃ, σὲ μεμβράνῃ ἢ σὲ χαρτί,
γράμματα ὁλοσδιόλου ἄχρωμα καὶ ἀό-
ρατα, πού γίνονται ὁρατὰ ἅμα ζεστα-
νοῦν. Κι' ἀπ' αὐτὲς τίς σκευασίες, ἡ πιὸ
συνηθισμένη εἶναι ἓνα μίγμα ἀπὸ δξεί-
διο ἢ ἄλλα κοβαλτίου διαλυμένα σὲ νι-
τρικὸ ἢ χλωρονιτρικὸ ὀξύ, μὲ προσθή-
κῃ νεροῦ τετραπλάσιου (*). Τὰ ὁρατά
γράμματα πού γράφει κανεῖς μὲ τέτοια
μελάνη, στὴ φωτιὰ γίνονται κόκκινα ἢ
πρασινωπά, ξανασθύνουν ὅστερ' ἀπὸ λί-
γον καιρὸ, καὶ πάλι μπορεῖ νὰ φανοῦν
μὲ ξαναζέσταμα.

«Ὅταν ξανακοίταξα μὲ τὴν ἡσυχία
μου τὸ σχέδιο, παρατήρησα, — πρᾶγμα
πού σοῦ εἶχε διαφύγει, — ὅτι ἀπὸ τίς
γραμμὲς τοῦ κρανίου, φαίνονταν πολὺ
πιὸ καθαρά ὅσες ἦταν στὴν ἄκρῃ τῆς
περγαμνῆς, γιατί φυσικά, ὅπως τὴν
κρατοῦσες κοντὰ στὴ φωτιὰ, δὲν εἶχε
ζεσταθεῖ παντοῦ τὸ ἴδιο. Ἀλλ' αὐτὸ ἐ-
πρεπε νὰ γίνῃ γιὰ νὰ φανοῦν ἐπίσης κα-
θαρά ὅσα τυχὸν ἦταν γραμμένα ἢ
ζωγραφισμένα ἐπάνω τῆς. Ἀναψα λοι-
πὸν μιὰ φωτιὰ ἀπὸ καρβουνάκια, ὅπως
ἀνάβουμε γιὰ τὴν σχάρα, κι' ἄρχισα νὰ
ζεσταίνω σ' αὐτὴν ὅλη τὴν ἐπιφάνεια
τῆς περγαμνῆς.

«Στὴν ἀρχὴ δὲν κατάφερα ἄλλο,
παρὰ νὰ κάμω ζωηρὲς καὶ τίς πιὸ ξέ-
θωρες γραμμὲς τοῦ κρανίου σὲ λίγο ὅ-
μως, στὴ διαγωνίως ἀντίθετη ἄκρῃ τῆς
περγαμνῆς, διέκρινα κι' ἐν' ἄλλο σχε-
διάσμα, πού μοῦ φάνηκε σὰν κεφάλι

γίδας. Ὑστερα ὅμως πού τὸ ἐξέτασα κα-
λύτερα, εἶδα πὼς ἦταν κεφάλι κατσι-
κιοῦ...»

Ἐδὼ δὲν μπόρεσα νὰ κρατήσω τὰ
γέλια, — πρᾶγμα ἄδικο βέβαια ὅστερ'
ἀπὸ τὴν ἀνέυρεση θησαυροῦ ἀξίας δυό-
μισῆς ἑκατομμυρίων δολλαρίων!

— Γιατί γελάς; ρώτησε πειραγμένος
ὁ Λέγκραν.

— Μὲ συγχωρῇς, φίλε μου, εἶπα ἄλλὰ
δὲν μπορῶ νὰ φαντασθῶ λογικὸ κρῖκο
πού νὰ συνδέῃ τοὺς πειρατὲς μὲ τίς γί-
δες, πού ἔχουν, μοῦ φαίνεται, πολὺ πε-
ρισσότερη σχέση μὲ τοὺς βοσκούς.

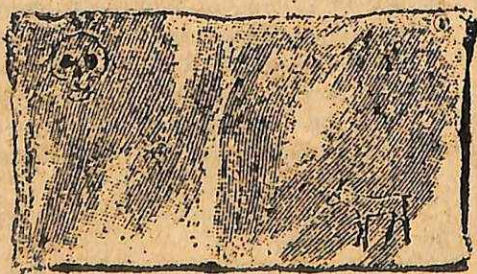
— Μὰ σοῦ εἶπα, φώναξε ὁ Λέγκραν,
πὼς τὸ κεφάλι δὲν ἦταν γίδας παρὰ κα-
τσικιοῦ!

— Ἔστω καὶ κατσικιοῦ. Ἡ διαφορὰ
δὲν εἶναι μεγάλη.

— Στὴ Ζωολογία ἴσως ἐδῶ ὅμως εἴ-
ναι μεγάλη καὶ σημαντικὴ. Γιατί πρέπει
νὰ ξέρῃς, — καὶ βέβαια θὰ ξέρῃς, — πὼς
ἓνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς περιόδητους κουρ-
σάρους, ἦταν ὁ πλοίαρχος Κίδδ, πού τὸ
νομὰ του ἀγγλικά (Kid) σημαίνει ἐρί-
φια, κατσίκι. Εὐλογία λοιπὸν ἦταν ἡ ὑ-
ποψία μου πὼς τὸ κεφάλι τοῦ κατσικιοῦ,
ἐκεῖ στὴν ἄκρῃ τῆς περγαμνῆς, ἦταν
σὰ μιὰ συμβολικὴ ὑπογραφή, καὶ πὼς
τὸ κρανίον στὴν ἀντίθετη γωνία, ἀπὸ πᾶ-
νω, ἦταν σὰ μιὰ ἐπικεφαλίδα, νὰ ποῦ-
με, ἐτικέττα ἢ σφραγίδα τοῦ ἐγγράφου.

Ἀνάμεσα ὅμως ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτὰ σύμ-
βολα, δὲν διέκρινα τίποτ' ἀπολύτως.

— Ἐνῶ ἐσὺ βέβαια περιμένεις νὰ βρῇς
καμμιά ἐπιστολὴ ἀνάμεσα στὴν ὑπογρα-
φὴ καὶ στὴν ἐπικεφαλίδα...

«Τὸ κρανίον, ἀπὸ πάνω, ἦταν σὰ μιὰ ἐπι-
κεφαλίδα...» (Σελ. 328, στ. β'.)

(*) Τὸ πείραμα μπορεῖ νὰ γίνῃ κι' ἀπλοῦ-
στερα: ἂν γράψῃ κανεῖς σὲ κτρινωπὸ χαρτί
μὲ ὀπὸ λεμονιοῦ ἀνακατωμένο μὲ λίγο νερό,
τὰ γράμματα δὲν θὰ φαίνονται καθόλου. Ἀ-
μα ζεσταθῇ ὅμως τὸ χαρτί, τὰ γράμματα
θὰ φανοῦν κόκκινα.

μενε ἀκόμα στὸ λάκκο ὅπου εἶχε ταφεῖ,
καὶ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μεγάλωνε ἡ
ἐλπίδα μου καὶ γινόταν σχεδὸν βεβαιό-
τη, πὼς τὸ κομμάτι ἐκεῖνο τῆς παλιο-
περγαμνῆς, πού εἶχε πέσει στὰ χέρια

«Μόνος καὶ ἡσυχος, ξανάρχισα νὰ
σκέπτομαι αὐτὸ τὸ παράξενο...»
(Σελ. 308, στ. γ'.)

μου, δὲν ἦταν παρὰ τὸ χαμένο σημείω-
μα, ὁ προσδιορισμὸς τοῦ τόπου ὅπου
εἶχε ταφεῖ ὁ μεγάλος θησαυρὸς!

— Καὶ τότε τί ἔκαμες;

— Ἐβαλα τὴν περγαμνὴν πάνω ἀπὸ
τὴν ζωηρὴν φωτιὰ. Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν
φάνηκε τίποτα. Σκέφθηκα τότε πὼς ἡ
αἰτία τῆς ἀποτυχίας μου ἦταν ἡ ἀκα-
θαρσία πού εἶχε σωρευθεῖ στὴν ἐπιφά-
νεια τῆς περγαμνῆς. Τὴν ἐπλυνα λοι-
πὸν προσεκτικὰ μὲ ζεστὸ νερό, τὴν ἔ-
βαλα σὲ μιὰ χαλκωμένια κατσαρόλα,
καὶ τὴν κατσαρόλα αὐτὴ στὴν πυροστιὰ.

Καὶ μὲ χαρὰ ἀπερίγραπτη, ὅταν ἔ-
βγαλα τὴν περγαμνὴν μου, τὴν εἶδα
στιγμὴν σὲ πολλὰ μέρη ἀπὸ κάτι ση-
μαδία πού ἔμοιαζαν μᾶλλον μὲ ἀριθμοὺς
γραμμένους κατὰ στίχους. Τὴν ἔβαλα
πάλι στὴ φωτιὰ, κι' ὅταν τὴν ξανάβγα-
λῃ, ἦταν ἀπαράλλαχτη ὅπως θὰ τὴν
βρῇς τώρα.»

Σ'.

Τὸ κρυπτογράφημα τοῦ θησαυροῦ

Ἐδῶ ὁ Λέγκραν σταμάτησε τὴ διή-
γησή του, πῆρε τὴν περγαμνὴν, τὴ ζέ-
στανε λίγο καὶ μοῦ τὴν ἔδωσε. Ἦταν
καμιά ἀριθμοὺς καὶ σημεία, πού σχη-
ματίζαν τὸ ἀκόλουθο κείμενο:

53 ++ + 305) 6 *; 4826) 4 ++.)
806 *; 48 + 8 Π 60) 85; 1 ++ (;;
*) 8 + 83 (88) 5 * +; 46 (; 88 * 96
2; 8) * ++ (; 485); 5 * + 2 * ++ (; 4
56 * 2 (5 * + 4) 8 Π 8 *; 4069285
6 + 8) 4 ++; 1 (++ 9; 48081; 8
3 ++ 1; 48 + 85; 4) 485 + 528806
31 (++ 9; 48; (88; 4 (++ 34; 48) 4
161; : 188; ++ ?;

— Ὁμολογῶ, εἶπα ἐπιστρέφοντας στὸ
μου τὸ ἔγγραφο, πὼς δὲν καταλα-
βαίνω γρύ! Ἀν ἐπρόκειτο νὰ μοῦ δώ-

σουν ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῶν κουρσά-
ρων γιὰ τὴ λύση αὐτοῦ τοῦ γρίφου. εἶμαι
βέβαιος πὼς δὲν θὰ τοὺς κέρδιζα ποτέ.

— Κι' ὅμως ἡ λύση δὲν εἶναι ὅσο δύ-
σκολη φαίνεται μὲ τὴν πρώτη ματιὰ, ἀ-
ποκρίθηκε ὁ Λέγκραν. Αὐτοὶ οἱ ἀριθμοὶ
καὶ τὰ σημεία εἶναι βέβαια ἓνα κρυπτο-
γράφημα. Ἀπ' ὅσα ὅμως ξέρουμε γιὰ
τὸν πλοίαρχο Κίδδ, πρέπει νὰ υποθέ-
σουμε πὼς δὲν θάταν ἱκανὸς νὰ ἐπινοή-
σῃ κανένα πρωτότυπο καὶ πολὺπλοκο
σύστημα κρυπτογραφίας. Ἔτσι σκέφθη-
κα πὼς θὰ μεταχειρίσθῃ κανέν' ἀπὸ
τὰ κοινὰ καὶ τὰ συνηθισμένα, πού μόνο
ἓνας ἄξεστος θαλασσινὸς μποροῦσε νὰ
τὸ θεωρῇ δύσκολο κι' ἀξεδιάλυτο.

— Κατόρθωσες λοιπὸν νὰ διαβάσῃς
αὐτὰ τὰ ἱερογλυφικά;

— Εὐκολώτατα! Μὰ ἐγὼ εἶχα δια-
βάσει πρωτότερα πολλὰ ἄλλα, ἀσυγκρί-
τως πιὸ πολύπλοκα. Ἰδιαίτερα περιστα-
τικὰ τῆς ζωῆς μου, καὶ κάποια φυσικὴ
κλίση, μ' ἔκαμαν νὰ ἐνδιαφερθῶ γιὰ τέ-
τοιου εἶδους προβλήματα κι' ἀποτελέ-
σματα τῶν μελετῶν μου, τῆς πείρας μου,
εἶναι ἡ πεποίθησή μου πού ἔχω τώρα, πὼς
δὲν ὑπάρχει κρυπτογράφημα δημιουρ-
γημένο ἀπὸ ἀνθρώπινο νοῦ, πού νὰ μὴ
μπορῇ νὰ τὸ λύσῃ ἄλλος ἀνθρώπινος νοῦς,
ὅταν καταβάλῃ τὸν ἀπαιτούμενο κόπο.

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Ἑμ. Ρ. καὶ Γρ. Σ.

ΛΑΣΠΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΑΣΤΟΡΟΥΣ

Ἀφοῦ πέρασαν τὸ χειμῶνα μὲ τίς
οἰκογενεῖς τους στὴ ζεστὴ Ἀφρική,
τὴν ἀνοιξὴ ἀποφάσισαν νὰ γυρίσουν
στὴν πατρίδα τους, στὰ σπίτια τους.

Εὐτυχισμένοι, πᾶνε κι' ἐρχονται, χω-
ρὶς νὰ πληρώγουν ναῦλο. Ποτὲ δὲν δο-
κίμασαν τὸν πάγο τοῦ βορᾶ. Μόλις ἀρ-
χίσουν τὰ πρωτοβόρχεια, πέρνουν τὴν
οἰκογενεὰ τους καὶ πηγαίνουν σὲ μα-
κρινὸς τόπους, ὅπου ὁ χειμῶνας εἶναι
γλυκὸς κι' ὁ ἥλιος ζεστός. Μόλις πάλι
ἀρχίσουν οἱ ζέστες τῆς Ἀφρικής, ξα-
ναγυρίζουν στὴ δροσερὴ πατρίδα τους,
στὰ σπίτια τους.

Ὁ Ἀπρίλης μὲ τὰ τριαντάφυλλα του
ἦρθε, ὁ ἥλιος καίει. Καίρὸς γιὰ τὴν
πατρίδα.

Μαζεύτηκαν λοιπὸν οἱ γείτονες ὅλοι,
πῆραν τίς οἰκογενεῖς τους κι' ἐφυγαν.

Πέρασαν θάλασσα πλατεῖα καὶ βουνὰ
ψηλὰ μὲ κορφὲς ἀκόμα χιονισμένες, κι'
ἔφτασαν στὴν πατρίδα τους, μιὰ πόλη.

Ἀπὸ μακριὰ πού τὴν ἀντίκρισαν,
χτυποῦσε ἀπὸ τὴν χαρὰ ἡ καρδιά τους.

Ἐκεῖ οἱ μεγαλύτεροι γέννησαν παιδιά.
Ἐκεῖ οἱ μικρότεροι γεννήθηκαν. Θὰ
πᾶνε στὰ σπίτια τους, πού μὲ τὸσον κό-
πο τὰ χτύπησαν καὶ μὲ τὴν ἐπιμέλειά τὰ
ἐπὶπλωσαν. Ἐκεῖ θὰ ἀναπαυθοῦν. Ἐκεῖ
θὰ τραγουδήσουν.

Τί ἀπογοήτευση ὅμως καὶ τί ἀπελπισία!
Ἄλλα σπίτια ἦσαν γκρεμισμένα καὶ

ἄλλα μισοχαλασμένα ἀπὸ τὸ χειμῶνα
καὶ ἀπὸ κακοὺς ἀνθρώπους.

Κάθησαν στὰ ἐρείπια καὶ θρηνοῦσαν.

Πέρασαν μιὰ κρύα νύχτα ἔξω ἀπὸ τὰ
σπίτια τους.

Τὴν ἄλλη μέρα πάλι θρηνοῦσαν, κα-
θισμένοι στὰ ἐρείπια.

Τότε ὁ γεροντότερος τοὺς λέγει:

— Τί θρηνεῖτε; Μὲ τὰ κλάματα δὲν
ξαναγίνονται τὰ σπίτια. Ἀντὶ νὰ ἔχου-
με καθιστὸ καὶ κλάμα, καλύτερα δου-
λεῖα καὶ χαρὰ. Γιὰ ρωτᾶτε μένα πόσες
φορὲς ἔφτιασα καὶ ξανάφτιασα τὸ σπίτι
μου! Ἐμπρός, δουλεῖα! Ἐμεῖς τὴν τέ-
χνη τὴν ξέρουμε, τὰ ἐργαλεῖα τὰ χουμε,
ὀλικά θὰ βρούμε, λάσπη, ξυλεῖα καὶ ἔ-
πιπλα τοῦ ὕπνου. Ἐμπρός, ὅλοι μαζί!

Τὰ λόγια τοῦ γέροντα τοὺς ἠλέκτοι-
σαν ὅλους, καὶ σὰ νὰ εἶχαν φτερά,
πέταξαν σὲ ὅλα τὰ σημεία τῆς πόλης
νὰ βροῦνε λάσπη.

Ἀλλὰ λάσπη πουθενά. Ἡ πόλη εἶχε
μόνο δρόμους σκονισμένους.

Ἐπιτέλους ἓνας εἶδε ἀνθρώπους πού
ἔχτιζαν σπίτι. Ἐνα μαστορόπουλο ἔ-
φτιανε ὠραία λάσπη μὲ χῶμα ἄσπρο.
Πέταξε λοιπὸν ἀπὸ τὴ χαρὰ του καὶ
βρῆκε τοὺς συντρόφους του. Ὅλοι μαζί
πέταξαν μὲ χαρὰ κι' ἐλπίδα στὴ λάσπη
κι' ἄρχισαν ὅλοι μαζί νὰ τὴν κουβα-
λοῦν στὰ σπίτια τους.

Τὸ μαστορόπουλο ἀνακάτευε τὴ λά-
σπη μὲ μιὰν ἀξίνα μὲ μακρὸν στυλιάρι
κι' ἔλεγε:

— Μωρέ, πού βρέθηκαν τόσα χελι-
δόγνια! Ἀνακατεύοντας τὴ λάσπη θὰ
σκοτίσω κανένα!

Ἐκεῖνα ὅμως ἄφοβα ἐπαίρναν μὲ τὸ
ράμφος τους λάσπη κι' ἀκούραστα κου-
βαλοῦσαν ὥς πού ξανάφτιασαν τὰ σπί-
τια τους.

Ἀμα τὰ εἶδαν τελειωμένα κάθησαν
καὶ τραγουδοῦσαν.

— Τώρα, γέροντα, πού θὰ βρούμε
ξύλεα καὶ ἐπιπλα γιὰ ὕπνο;

— Ποτὲ μὴ δελεάζετε, παιδιά μου.
Θὰ βρούμε κι' ἀπ' αὐτὰ στὴν ἐξοχή.
Μεταφορικὰ δὲν πληρώνουμε. Εἴμαστε
δουλεῖα καὶ ὅ,τι χρειαζόμαστε θὰ
τὸ βρούμε καὶ θὰ τὸ μεταφέρουμε μό-
νοι μας. Ἐκεῖ στὴν ἐξοχὴ θὰ βρούμε
ξερὰ χορτάρια γιὰ τὴν ξυλεῖα τοῦ
σπιτιοῦ μας καὶ στὰ βᾶτα κολλημένα
μαλλιά τῶν προβάτων γιὰ τὰ κρεβά-
τια μας.

Ἔτσι κι' ἔκαμαν. Μετέφεραν ξερὰ
χορτάρια κι' ἐστρώσαν τὰ πατώματα
τῶν σπιτιῶν. Καὶ στὰ βᾶτα βρῆκαν, μαλ-
λιὰ προβάτων, πού κολλοῦν ὅταν περ-
νοῦν βόσκοντας. Μὲ τὰ μαλακὰ μαλλιά
ἐστρώσαν τὰ κρεβάτια τους.

Κι' ἐστὶ μὲ τὴ δουλειὰ τους τὰ χελι-
δόγνια ξανάφτιασαν κι' ἐπὶπλωσαν τὰ
σπίτια τους, κι' ἔζησαν κεῖνα καλὰ κι'
ἐμεῖς καλότερα.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Γ' Εθνικόν Ἀριστεῖον Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν)

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

μὲ σκίτσα τῆς δ. ΛΙΛΑΣ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Καὶ τότε κατάλαβα πόσο ἀγαπητὰ εἶχαν γίνει τὰ ζῶα ἐκεῖνα στὸ γέρο καὶ στὰ παιδιὰ πὺλ ἐργάζονταν μαζί τους τόσον καιρό. Ἀφοῦ κι' ἐγὼ τὰ λυπηθήκα, πὺλ δὲν τὰ ἤξερα οὔτε μῆνα!

Ἡ καταστροφή βύθισε τὸν Πανάγαρη σὲ μιὰ μεγάλη μελαγχολία.

Στὸ πλάτωμα πὺλ μαζευτήκαμε πάλι ὕστερα ὅλοι καὶ καθήσαμε νὰ ξεμερωθοῦμε. τυλιγμένοι μ' ὅ,τι εἶχαμε καὶ ὅ,τι μᾶς εἶχαν δώσει οἱ γειτόνοι πὺλ εὐσπλαχνία, ὁ γέρος, στή μέση μας, δὲν ἔδωξε μιλιὰ. Στέναζε μόνο κάθε τόσο. Καὶ τὰ μάτια του, ἀκίνητα, καρφωμένα σ' ἓνα μέρος, ὅλο δάκρυζαν.

Πὺλ νὰ κοιμηθοῦμε! Ἡ συγκίνηση, ὁ φόβος, ἡ λύπη μᾶς εἶχαν διώξει τὸν ὕπνο. Ἐπειτα πλησίαζε κι' ἡ αὐγή. Τὸ φανάρι μᾶς εἶχε ἀρτίσει νὰ χλωμιάζει.

Ἀξαφνα, ἀκούσαμε τὸν Πανάγαρη νὰ λέη:

— Γιατὶ νὰ μὴν πάμε καλύτερα στὸν Πύργο!.. Ἀνάθεμα τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμή πὺλ ἀποφάσισα νὰρθω ἐδῶ!.. Κι' ἰδὲς, ἰδὲς τί ἔπαθα!..

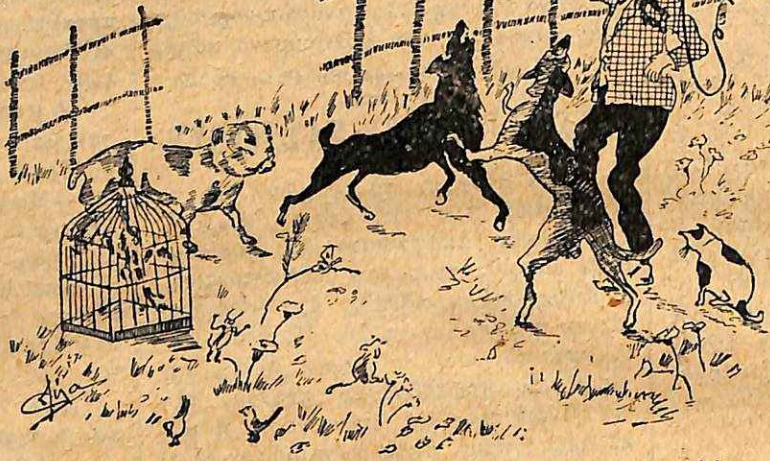
Βέβαια, ὁ Πανάγαρης δὲν ἦταν ὁ μόνος πὺλ εἶχε «πάθει» ἐκεῖνη τὴ νύχτα. Ἀλλοὶ ἔχασαν πολὺ περισσότερ' ἀπ' αὐτόν. Ἀλλὰ ὁ ἀνθρώπος τὰ δικὰ του πρῶτα συλλογίζεται, κι' ἔπειτα, γιὰ τὸ φτωχὸ θιασάρχη, ὅσα ἔχασαν ἦταν τόσο πολὺτιμα!

Καὶ θυμήθηκα κείνο πὺλ μᾶς εἶπε γιὰ τὸ γυμνασμένον σκυλιὰ πὺλ τοῦ φαρμάκωσαν.

Πὺλ νὰ ξαναβρῶ πιά ἄσπρα ποντίκια καὶ πὺλ νὰ τὰ γυμνάσῃ ἔτσι ὡραῖα! Πάει ἡ καρδερῖνα, πὺλ εἶδε κι' ἔπαθε ὡς νὰ τὴν κάμῃ Πυθία! Πάει καὶ τὸ Πανόραμα πὺλ τοῦ εἶχε κοστίζει τόσο χρήμα καὶ τόσον καιρό! Πᾶνε καὶ τὰ ρούχα καὶ τὰ πράγματα ὅλα τοῦ θεάτρου! Ποῖος ἔχει ἀνὰ ξανάβρισκε μερικά καὶ σὲ τί κατάσταση... Ἐπειτα τὰ ρούχα μας, τ' ἄσπρоруχά μας, σχεδὸν ὅλα. Κ' ἐκεῖνος θάπρεπε νὰ ντυθῇ, καὶ μᾶς νὰ μᾶς ντύσῃ ἀπ' τὴν ἀρχή. Πόσα θὰ ξόδευε! Καὶ θὰ τὰ βγάζε πιά αὐτὰ τὰ παραπανιστὰ ἔξοδα μὲ τὴν ἐργασία τοῦ θιάσου, ὅπου ἄλλοῦ θὰ πήγαινε, τώρα πὺλ θὰ τοῦ ἔλειπαν τόσα βοηθητικά;

Αὐτὰ ἀρχισε νὰ μᾶς λέη, στήν ἀπελπισία του, ὅς νὰ μιλοῦσε μὲ μεγάλους ἢ

ὅς νὰ περίμενε κι' ἀπὸ μᾶς τὰ παιδιὰ καμμιὰ βοήθεια ἢ παρηγοριά. Ἀλλὰ τί μπορούσαμε νὰ τοῦ κάμωμε; Τί ἄλλο παρὰ νὰ τὸν ἀκούμε, τὸ ἴδιο, κι' ἴσως ἀκόμα περισσότερο, λυπημένοι κι' ἀπελπισμένοι καὶ μεῖς; Ἐγὼ μάλιστα πὺλ εἶχα χάσει καὶ τὰ μωρουδίστικα; Χωρὶς αὐτὰ, πὺλ θὰ μὲ γνώριζε ἢ μητέρα μου, ἂν τὴν ἔδρισκα ποτέ; Μόνο ἀπ' τὸ φυλαχτό μου; Καλὰ πὺλ τὸ ἔχω καὶ αὐτό. Καὶ τώρα ἔπρεπε νὰ τὸ φυλάω σὺν τὰ μάτια μου. Νὰ μὴ τὸ χάσω, παρὰ μόνο ἂν χαγόνουν κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος.

«Ἀπὸ μικρὸς, ὁ Πανάγαρης εἶχε μιὰ ξεχωριστὴ ἀγάπη στὰ ζῶα...»
(Σελ. 331, στ. α'.)

Ὡστόσο ὁ Πανάγαρης ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλά. Στὴν ἀρχή, φαίνεται, ἔβρισκε ἀνακούφιση μ' αὐτό, σὺν ἓνας ἀνθρώπος στενοχωρημένος πὺλ μιλά μονάχος του. Δὲν τὸν ἐνοιαζε ἂν τὸν ἀκούμε ἢ ὄχι, οὔτε ἂν ἦταν γιὰ μᾶς ἐκεῖνα πὺλ εἶπε. Σιγά-σιγά ὅμως συνερχόταν, θυμόταν, λογάριζε καὶ τοὺς μικροὺς του ἀκροατές. Καὶ στήν ξαφνικὴ ἐκείνη δυστυχία πὺλ τὸν χτυποῦσε μαζί μὲ μᾶς ὅλους, ὁ καλὸς δάσκαλός μας σκέφτηκε νὰ μᾶς δώσῃ ἓνα μάθημα, τὸ πὺλ σπουδαῖο, καὶ τὸ πὺλ χρήσιμο ἀπ' ὅσα μᾶς εἶχε δώσει ποτέ.

Μᾶς διηγήθηκε τὴ ζωὴ του.

Ἀπ' αὐτὴν, ἡ Νίνα, σὺν ἀνιψιά του, θάξερε κάμποσα. Κι' ὁ Φάνης θάξερε μερικά. Ἐγὼ ὅμως τίποτα. Οὔτε ἀπὸ πὺλ ἦταν αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος πὺλ μὲ εἶχε

τώρα στὰ χέρια του, οὔτε τί ἔκανε πρὶν καταντήσῃ «θεατρίνος καὶ σαλτιμπάγκος» ὅπως τὸν ἔλεγε στήν ἀρχή ὁ ψυχπατέρας μου. Κι' ὅμως, δὲν ξέρω καλὰ γιατί κι' ἀπὸ τί ἐγὼ μάντευα, ἦμουν βέβαιος. πὺλ ὅ,τι κι' ἂν ἦταν, κατένεα κακὸ δὲ θάχε κάνει στή ζωὴ του. Κι' ὅσο τὸν φοβόμουν καὶ τὸν ἀκούγα, ἄλλο τόσο τὸν σεβόμουν καὶ τὸν ἀγαποῦσα. Ἐ, ἀπὸ τὴ νύχτα ἐκείνη πὺλ, σὲ μιὰ τόσο τραγικὴ περίσταση, ἀκούσ' ἀπὸ τὸ στόμα του τὴ ζωὴ του, τὸν ἀγάπησα περισσότερο.

9. Πολυτεχνίτης κι' ἐρημοσπίτης

Εἶχε γεννηθεῖ σ' ἓνα μεγάλο νησί τοῦ Αἰγαίου πρὶν ἀπὸ ἐξήντα τὸ λιγότερο χρόνια. Παπὰς ἦταν ὁ πατέρας του, κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος γιὰ παπὰς προορίζοταν. Ὡς δεκατρεῖς χρονῶν πήγαινε στὸ σχολεῖο καὶ βοηθοῦσε στήν ἐκκλησιαστὴν τὸν πατέρα του. Ἐφελνε, κανοναρχοῦσε, ἔλεγε τὸν Ἀπόστολο, συγύριζε, ἀναβιτάκερι καὶ τὰ καντήλια, ἔβγαζε στὸ τέλος καὶ δίσκο γιὰ τὸ «παιδί τῆς ἐκκλησιασῆς».

Μὰ ὕστερ' ἄλλαξε γνώμη. Τὸν τράβηξε ἡ θάλασσα, ἡ νησοσπαρμένη ἐκείνη θάλασσα τοῦ Αἰγαίου, πὺλ τὴν εἶχε μπροστά του ἀφότου γεννηθῆκε.

Πόθησε νὰ γίνῃ θαλασσινός. Καὶ κρυφὰ ἀπὸ τὸν πατέρα του, — μητέρα δὲν εἶχε τότε, μόνο μιὰ μικρότερη ἀδερφή, — ἔφυγε μ' ἓνα καράβι σὰ μούτσος. Ἐμεινε δυὸ χρόνια, ταξιδεύοντας πὺλ στήν Ἀσπρην καὶ πότε στὴ Μαύρη Θάλασσα. Καραδοτσακίστηκε καὶ μιὰ φορὰ, καὶ γλύτωσε κολυμπώντας σ' ἓνα ξερονήσι. Κι' ἔπειτα βαρέθηκε. Δὲν ἦταν ἡ θάλασσα γι' αὐτόν! Καὶ μετανιωμένος σὺν τὸν Ἀσπρην, γύρισε στὸ νησί του καὶ στὸν πατέρα του.

Τότε θέλησε νὰ μάθῃ τέχνη. Μπήκε μαθητὴς στὸ μαραγκοῦδικο τοῦ θείου του, ἔμεινε λίγον καιρὸ καὶ πάλι μετανοίωσε. Δοκίμασε νὰ γίνῃ μαρμαράς, πετροσκαλιστής, καὶ μπήκε στὸ ἀργαστήρι κάποιου κυρ Λάμπρου, πὺλ ἔφτιαγε ἀγάλματα, πλάκες καὶ σταυροὺς γιὰ τὸ Κοιμητήρι. Εἶχε ἀρτίσει νὰ μαθαίνει καλά, ἔφτασε νὰ κάνῃ μὲ πηλὸ δικὰ του ἀγαλματάκια, καὶ νὰ τὰ σκαλίσῃ στὸ μάρμαρο ἢ νὰ τὰ χύνῃ στὸ γύψο! Μὰ καὶ πάλι βαρέθηκε!

Στὸ ἀναμεταξύ πέθανε κι' ὁ πατέρας του. Ὁ Πανάγαρης ἔμεινε δισάρφανε καὶ φτωχός. Θάταν τότε ἴσαμε μὲ δεκά-

εφτὰ χρονῶν. Κι' ἀκόμα δὲν εἶχε ἀποφασίσῃ: χρυσικός νὰ γίνῃ ἢ τορνάρης; Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, τοῦ ἄρεσαν καὶ τὰ δυὸ. Καὶ δὲν ἔκανε τίποτα, οὔτε ἀγαλματάκια. Ὅταν, γιὰ κακὴ του τύχη, πήγε στὸ νησί ἓνας δραματικὸς θίασος κι' ὁ Πανάγαρης εἶδε στὸ θέατρο μιὰ παράσταση. Κι' ἄλλη φορὰ, μικρός, εἶχε ἰδεῖ θέατρο. Μὰ τώρα ἦταν μεγάλος, καταλάβαινε καλύτερα, κι' ἡ παράσταση ἐκείνη τοῦ ἄρεσε φοβερά. Τὸ ἴδιο βράδυ, σκέφθηκε κι' ἀποφάσισε νὰ γίνῃ ἡθοποιός!

Ἦξερε γραμματάκια, γιατί εἶχε βγάλει τὸ Δημοτικὸ καὶ πάντα, ὅταν εἶχε καιρό, τοῦ ἄρεσε νὰ διαβάξῃ διάφορα βιβλία. Εἶχε καὶ καλὴ φωνή, εἶχε καὶ καλὸ παράστημα, καὶ θάρρος πολὺ. Παρουσιάστηκε λοιπὸν στὸ θιασάρχη ἐκεῖνο καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τὸν πάρῃ μαθητὴ.

Ἄλλο πὺλ δὲν ἤθελε κι' ὁ θιασάρχης. Καὶ ὁ Πανάγαρης, ἀφίνοντας τὴν ἀδερφή του στὸ θεῖο του, ἔφυγε καὶ πάλι ἀπ' τὸ νησί μὲ τὸ θίασο, — κι' αὐτὴ τὴ φορὰ φανερά καὶ γιὰ πάντα!

Ἐγινε θεατρίνος. Γύρισε ὅλη τὴν Ἑλλάδα κι' ὅλη τὴν Ἀνατολή. Μὲ τὸ θιάσο του, — πὺλ κάθε χρόνο σχεδὸν ἦταν ἄλλος, γιατί ποτέ δὲν ἔμεινε στὸν ἴδιο πολὺν καιρό, — πήγε στήν Αἴγυπτο, στήν Κύπρο, στὴ Ρουμανία, στὴ Ρωσία, καὶ πὺλ δὲν πήγε! Ἐπαιξε σ' ὅλα τὰ δράματα καὶ σ' ὅλες τὶς κωμωδίες τοῦ κόσμου. Ἐμαθε καὶ μουσική, γιὰ νὰ τραγουδεῖ στὴ σκηνὴ ὅταν ἔπαιζαν ἔργα μὲ τραγούδια. Μὰ εἶδε πὺλ δὲν ἔκανε τίποτα! Γιατὶ μεγάλος θεατρίνος δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ. Ἐπρεπε νὰ ἔξερῃ πολλὰ γράμματα πὺλ δὲν τὰ εἶχε μάθει. Μικρός πάλι, ἀσήμαντος, ὁποταχικός, δὲν τοῦ ἄρεσε νάναί. Κι' ἀποφάσισε νὰφήσῃ καὶ τὸ θέατρο καὶ νὰ γίνῃ... ἔμπορος!

Ἀπὸ μικρὸς ὅμως εἶχε μιὰ ξεχωριστὴ ἀγάπη στὰ ζῶα. Μὰ καὶ τὰ ζῶα ἂν ἀγαποῦσαν πολὺ. Γάτες, σκυλιὰ, κουνιά, μαϊμούδες, ποτέ δὲν τοῦ ἔλειπαν. Ὅπου πήγαινε, ἀποκοτοῦσε καὶ κρατοῦσε μὲ στοργή. Καὶ ὅπου πήγαινε, κουνιόταν ὅσα μπορούσε ἀπ' αὐτὰ. Ἐκεῖ πὺλ ἔκανε διάφορα ἐμπόρια τοῦ ποδίου, γυρίζοντας ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, ὁ παλιὸς θεατρίνος σκέφτηκε νὰ γυρίσῃ μερικὰ ζῶα καὶ νὰ κάμῃ ἓνα θιάσο, σὺν αὐτοῦς πὺλ πολλὲς φορὲς εἶχε ἰδεῖ καὶ θαυμάσει στὰ ταξίδια του.

Ἀρχισε ἀπὸ τὰ σκυλιὰ, πὺλ γυμνάται πὺλ εὐκολα, καὶ τελείωσε στὰ πονύρια. Ἐβγαλε ὅλη του τὴ θέληση κι' ἔπαιξε τὴν ὑπομονὴ στήν καινούργια ἐργασία. Σὲ καμμιὰ δὲν ἀφοσιώθηκε τόσο ποτέ. Κι' ἔκαμε θάματα. Στὴν Ἑλλάδα — τὸ καυχόταν — δὲν ἦχε ζωοθίασος σὺν τοῦ Πανάγαρη. Ἐμεινε ἔξαινος, κέρδισε χρήματα

πολλά, πάντρεψε τὴν ἀδερφή του μ' ἓνα φίλο τοῦ Μανιάτη, — τὸν πατέρα τῆς Νίνας τὸ συχωρεμένο. — Ἐκαμε καὶ δωσοκομείο τῆς πατρίδας του, ἔχτισε καὶ σπιτάκι δικὸ του στήν Ἀθήνα.

Ἀλλ' ἀπὸ τὸν καιρὸ πὺλ ὁ φθονερὸς ἐκεῖνος ἐχθρὸς τοῦ φαρμάκωσε τὰ σκυλιὰ, δὲν εἶδε πιά χαῖρι καὶ προκοπή! Ἡ μιὰ κακοτυχία τὸν ἔβρισκε ἀπάνω στήν ἄλλη. Τοῦ ψέφησε κι' ἡ μαϊμού. Τοῦ κάρηκε καὶ τὸ σπῖτι τοῦ ἀνασφάλιστο. Ἐφανε σχεδὸν ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε. Τὸν ἄφησε κι' ἡ ἐπιμονὴ ἐκείνη, ἡ μεγάλῃ θέληση πὺλ εἶχε βάλει στήν τελευταία του ἐργασία. Ὁ Πανάγαρης, γέρος κιόλα, — εἶχε περάσει τότε τὰ πενήντα, — δὲν ἦταν πιά γιὰ μέγала. Κι' ἀναγκάστηκε νὰ κάμῃ ἓνα μικρὸ ζωοθίασο μ' ὅ,τι τοῦ ἔμεινε ἀπὸ τὸ μεγάλο, νὰ τὸν συμπληρώσῃ μὲ δυὸ τρία παιδιὰ, νὰ προσθέσῃ κι' ἓνα Πανόραμα καὶ νὰ τριγυρίσῃ τὴν Ἑλλάδα, γιὰ νὰ βγάξῃ μόνο τὸ φωμὶ του. Πήγαινε καὶ σὲ χωριὰ πὺλ ἄλλη φορὰ βέβαια δὲν τοὺς ἔκανε τέτοια τμή. Καὶ στὶς μεγάλες πόλεις, καθὼς εἶδαμε, ἔστηνε ὁ φτωχὸς τὸ φτωχὸ θεατράκι του σὲ παράγκες, σ' ἀποθήκες, σὲ καφενεῖα, γιὰ τὴ φτωχολογία...

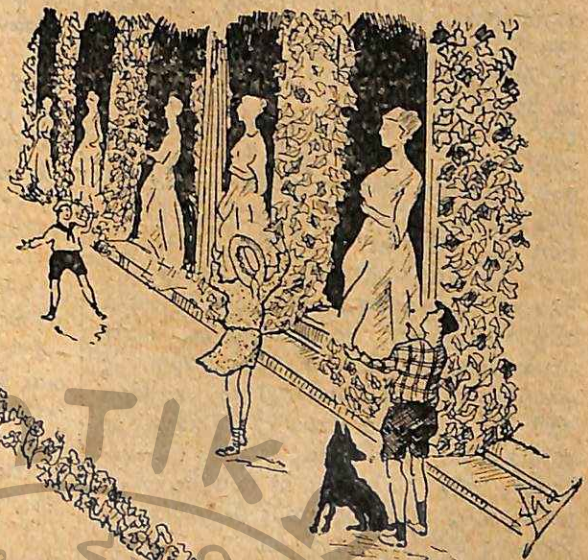
Ἀλλὰ καὶ πάλι θάταν εὐχαριστημένος, ἂν δὲν τὸν κυνηγοῦσε ἀκόμα ἡ κακοτυχία. Καὶ νὰ τώρα, αὐτὸς ὁ σεισμὸς πὺλ τὸν χαντάκωσε!

Ἐτοί μᾶς ἐξιστόρησε τὴ ζωὴ του ὁ Πανάγαρης. Καὶ στὸ τέλος μᾶς εἶπε: — Πολυτεχνίτης καὶ ἐρημοσπίτης κι' ἐρημοσπίτης, λέει μιὰ παροιμία. Κι' ἐγὼ πολυτεχνίτης στάθηκα στὰ νιάτα μου καὶ γι' αὐτό, στὰ γεράματα, καταντήσα ἐρημοσπίτης... Πόσες φορὲς δὲν τὸ μετάνιωσα πὺλ δὲν ἔμεινα πιστὸς σ' ἐκεῖνο πὺλ ἀποφάσισα στήν ἀρχὴ Σήμερα θάμουν παπὰς στὸ νησί μου, σὺν τὸν πατέρα μου, καὶ θάχα τὸ σπιτάκι μου, τὴν ἐκκλησοῦλα μου, τὴν οἰκογένειά μου, τὴν ἡσυχία μου, τὴν εὐτυχία μου. Οὐ θὰ τραβοῦσα τίς στενοχώριες, τίς τὰς τὶς πείνες, — πὺλ τράβηξα στήν ἀκατάστατη, τὴν ἀνῆσυχὴ καὶ πολυπλάνη τὴ μου ζωὴ. Ἐνα μόνο μὲ παρηγορεῖ, πὺλ δὲν ἔκαμα ποτέ κακὸ παρὰ μόνο στὸν ἑαυτό μου, πὺλ ποτέ δὲν ἔδωκα, δὲν ἀδίκησα ἀνθρώπο, παρὰ ὅ,τι καλὸ περνοῦσε ἀπὸ τὰ χέρια μου, τόκανα. Μ' αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ... Πάρτε με παρὰ-

δειγμα, παιδιὰ μου, κι' ἔχετε τὸ νοῦ σας σ' ἓνα πράγμα, σὲ μιὰ δουλειά, σὲ μιὰ τέχνη ν' ἀφοσιωθῇτε Μουσικός; μουσικός! Μαραγκός; μαραγκός! Μὴν ἀλλάξετε, μὴ γυρέψετε ἄλλο, τάχα καλύτερο, ἀπὸ κείνο πὺλ θ' ἀποφασίσετε καὶ θ' ἀλλάξετε μιὰ φορὰ. Ὅλα εἶναι καλά. Καὶ σ' ὅποιο ἀφοσιωθῇ κανεὶς, ἐκεῖνο εἶναι τὸ καλύτερο. Ὅχι πολυτεχνίτης, παιδιὰ μου, ὄχι ἐρημοσπίτης!..

10. Στὴν Κεφαλλονία

Στὴν ὁμορφὴ ἐκείνη χώρα, πὺλ μὲ τόση θλίψη τὴν εἶδα τὸ πρῶτ' ὅσο χαλασμένη κι' ἀσχημισμένη ἀπ' τὸ σεισμό, δὲν μπορούσαμε πιά νὰ μείνουμε καὶ νὰ ἐργασθοῦμε. Ἀφοῦ καὶ Ζακυνθῖνοι ἀκόμα ἔλεγαν πὺλ θάφευγαν... Ἀποφασίσαμε λοιπὸν νὰ φύγουμε καὶ μεῖς, νὰ μποῦμε στὸ πρῶτο βαπόρι πὺλ θάρχο-

«Στὴν Κέρκυρα εἶδα καὶ τὸ Ἀχιλλεῖο...»

ταν καὶ νὰ βγοῦμε στήν πρώτη σκάλα πὺλ θάπανε.

Δυὸ ἀκόμα νύχτες κοιμηθήκαμε σ' ἓνα τσαντήρι, πὺλ φτιάσαμε ὅπως μπορέσαμε στήν πλατεῖα. Δοκίμασα ἔτσι κι' αὐτὴ τὴν τοιγάνικη ζωὴ. Ἀπ' τὰ ἐρείπια τοῦ ξενοδοχείου καὶ τοῦ καφενείου, λίγα πράγματα καταφέραμε νὰ ξεθάψουμε. Μερικοὶ καλοὶ ἀνθρώποι ὅμως, πὺλ μοίραζαν στοὺς πὺλ φτωχοὺς ρούχα, σκεπάσματα καὶ τρόφιμα, ἔδωσαν καὶ σὲ μᾶς. Ὁ Πανάγαρης ἀγόρασε ὅ,τι ἄλλο τῆς πρώτης ἀνάγκης. Ἐτοί τοῦλάχιστο ντυθήκαμε καὶ ποδεθήκαμε. Τόσο ὁ Νιδνός, ὅσο κι' ἡ κυρία Μαργαρίτα μᾶς ὁποσέθησαν πὺλ θὰ μᾶς ἔστερναν ὅ,τι δικὰ μας θάβρισαν στὰ ἐρείπια, ἀργότερα πὺλ θάκαναν... ἀνασκαφές. Καὶ μ' αὐτὴ τὴ μικρὴ παρηγοριά, μπήκαμε, τὴν τρίτη μέρα, στὸ βαπόρι πὺλ εἶχ' ἐρθεῖ ἀπὸ τὴν Πάτρα κι' ἔφευγε γιὰ τὴν Κεφαλλονία.

— Καλὰ εἶναι, ἔλεγε ὁ Πανάγαρης.

αὐτοῦ τὸ γράμμα σου γιὰ τὴν Κυριακή· θὰ πῶ στὴ **Διηρηγορία** δὲν διαβάσεις τὸ ἀνέκδοτὸ τῆς 88 πολλοῦς, τοῦ ἀκόμα γελοῦς·) **Χρυσαννὴν** ἔστειλα· εὐχαριστῶ πού βεβαίως εἶστε τις ἐνέργειες·) **Ρασπουτίν** (ἐντελὴς) δὲν εἶναι ἄλλοι ὅσο λεγόμενότερη ἢ Στατιστική, τόσο (ρηματικότερη)· **ΓειάΣΑΣ** (χαίρω πολὺ κι' ἀπὲξ γὰ μὲν γράφεις συχνά· ὥρατα σκέφθηκες τὸ ψευδὺς μου σου· γὰρ ἴδιους, θὰ καταλάβῃ κανένας τί σημαίνει·) **Σεντεμένο Πολιτάκι** (δὲν ξέρω, γιατί δὲν φινάω ἐφημερίδες· μὴ μπορεῖς ὅμως νὰ καταβῇς στὸ ἴδιον τὸ «Ἔθνος» ζητώντας αὐτὸ τὸ φύλλο· θὰ τὸ βροῦν αἱ θὰ σοῦ τὸ πτεῖλουν·) **Σβούραν** ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) **Δούλαν Φράκον** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ)·) **Αἰόλον, Γιαντάρου Παρῶν, Τρελό Ἰδαϊκό, Οὐλμαν** κτλ. κτλ.

Νεράϊδαν τῆς Σκύρου, Ἰππόκριν τῶν Κύκνων, Κάτην Ἰ. Ν., Ρουκκαλινόν, Δαχρυσμένην Μανάν, Ταρῶν (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 9 Ἰανουαρίου ἀπὸ ἀνθρώπων

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

λο συνδρομηται μου, όταν λήγη η συνδρομή των, να την ανανεώνουν άμέσως, χωρίς να με υποβάλλουν εις τὸν κόπον καὶ τὸ έξοδον νὰ τὸ υπενθυμίζω στὸν καθένα ἰδιαίτερος. Ἡ ἔγκαιρη ανανέωση τῆς συνδρομῆς εἶναι τὸ πρῶτιστον χρέος τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 244ου Διαγωνισμοῦ. Τοῦ φυλλαδίου τοῦτου αἱ λύσεις εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Αὐγούστου.

407. Δεξιόγραφος

Στὴν ἀρχὴ μὴ πρόθεση, Σύμφωνον στὸ τέλος. Νά, στὴν οἰκογένεια τοῦ Αἰγαίου μέλος!

Πριγκίπισσα Λολότα

408. Στοιχειόγραφος

Τί με κοιτᾷς σὰ χάμας; Δὲ με θυμᾷσαι, ἀλήθεια; Ζῶω ποὺ μάναφέρουν Τ' ἀρχαῖα... παραμύθια. Θὰ κόψης τὸ λαιμὸ μου; Σπυδαία ἡ ἀπειλή! Μὰ τότε θὰ με κόμης Ἀρπαχτικὸ πουλί!

Κατεργαράκος

409. Μεταγραμματισμός - Τονό-γραφος

Διὲς! τὴ χαίτη λίγο ἀλλάζει, Τὴν οὐρὰ πῶς κάτω βάζει. Καὶ μὴ πόλιν σὴ Γαλλία Παρουσιάζει μ' ευχολία. Ὅδυσσεὺς Ἀνδρῶτες

410. Μωσαϊκὸν

Ἴππος, ἔλαφος, ἀμνός, Καὶ θῶς, κάμηλος, δορκάς, Ἀπὸ ἑνα τῶν δανεῖζουν. Κι' ἄλλο, ἄγριο, σχηματίζουν. Πορφυρογεννητὴ

411. Ἑσχάρα

Ὅριζόντιος ἄνω, θρυλικὸς βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν κάτω, θεά, Καθέτεις δεξιὰ, θεοτικὴ συν-οδεύουσαι τὸν Ἥλιον ἀριστερά, πρόσωπον τῆς Π. Διαθήκης, καὶ εἰς τὸ μέσον βασιλεὺς τῆς Περσίας. Εὐτυχία Κυζικηνῶν

412-416 Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γραμματοῦ ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις: χαρά, σιμά, μηρός, Ἡρα, εὐρύς, Ἀχιλλεύς

417-418. Μεταμορφώσεις

1. Ἡ Φύσις διὰ 10 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Κόσμος.
2. Ὁ χάρτης διὰ 10 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ γραφίς.
Σημ. — Τὰ διπλά σύμφωνα εἰμφορῶν νὰ θεωρῶνται καὶ ὡς ἑν. Μετὰ τὴν ἀλλαγὴν, ἡ τὴν ἀφαίρε-

σιν ἢ τὴν προσθήκην ἐνὸς γραμφοῦτος, εἴμφορῶν νάλλοι λέξεις. χρόνως καὶ ὁ τόνος τῆς λέξεως. Τσοῦχτρα

419. Ἀκροατικὸς ἐξ Ἀντιθέτων. Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰρχικά τῶν νάποτελοῦν Ρωμαίων ὑπατον:

εὐφυής, μεσημβρία, στερεόν, πορθμός, ἄθλιος, ὀλετήρ.

Χρυσάλλης

420. Φωνηεντόλιπον

* - λης - στ - νιζλ - χστ

Πάνθεια Ἀβραδάτου

421. Γρίφος

E	E								
E	E			o		o			
EEEE			o		ποῦ		o	λα	
E	E								
E	E			o					

πλα

Ἀρτεμῖς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

422. Δεξιόγραφος

Δύο κοινότητες γαλλικαὶ λέξεις, ἄκρως ἀντίθετοι, καὶ αἱ δύο ἀντιστοιχοῦν τῶν ἐλληνικαῖ, παρουσιάζουν παραδόξον ἀντίθετον ἀρχικῶν: τὸ μὲν ἀρχικὸν δηλαδὴ τῆς πρώτης, εἰς τὴν γαλλικὴν, εἶναι εἰς τὴν ἐλληνικὴν ἀρχικὸν τῆς δευτέρας, εἰς τὴν γαλλικὴν, εἶναι εἰς τὴν ἐλληνικὴν ἀρχικὸν τῆς πρώτης.

Πιταρίκος τοῦ Ἀγρινίου

423. Vieux Rébus

pir	vent	d'	venir
I	vient		I

Ἀγνώστη

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πν. Ἀσκήσ. τ. φύλ. 12 καὶ 13

170. Γαλήνη (γαλῆ, νῆ). — 171. Ἰσπανία (ι, Σπᾶ, νῆ, α). — 172. Αἰώνων. — 173. Ἡφαιστίων-ἡφαίστειον. — 174.

175. ΗΡΑΚΛΕΙ- ΠΡΙΑΜΟΣ (ροῖα, ἄκαρι, Ρ Σ Ο Τ ΟΣ (ροῖα, ἄκαρι, Ι Σ ΠΑΝΙΑ κροῖος, Λαῖος, ἔ- Α Α Α Μ λαία, Ἰκαρία, Ὀ- ΜΟΝΑΧΟΝ σκάρο, Σείριος). — Ο Ι Ο Ο ΣΤΑΜΝΟΣ 176-180. Ἡ συλ- λαβὴ ΜΗ: ΜΗλος, ὈΜΗρος, Ἀρχιμήδης, βασιλοΜΗτωρ, Δε- κακτόΜΗνον. — 181. ΝΑΘΑΝ- ΕΚΑΒΗ (ΝΕρων, ἈΚτιον, ΘΑ- σος, ἈΒραάμ, ΝΗρεὺς). — 182. Ὅποιος φυλάει τὰ ροῦχα του ἔ- χει τὰ μισά. — 183. Ἀρχεσθαί μα- θῶν, ἀρχεῖν ἐπι- 185. ΡΙ, ΛΜΕ στήσει. (Αρχαῖς, LUNE θέμα, θῶν ἀρχή, ν' UNE ἐπὶ στί, σύ.) — 184. ME Corbeau (cor, beau). Ε

186. Ἀντίοχος (ἀντί, ὄχ, ὄς). 187. Ἰσπανία-σπανία. — 188. Ἰ- να-ναί. — 189. Τὸ στόμα καὶ ἡ γλῶσσα. — 190.

ΚΥΑΝΟΣ 191. Ἡ τιμὴ τι- ΥΑΛΟΣ μὴ δὲν ἔχει. (Ἡ ΑΛΜΗ ἀνάγνωση κατὰ ΝΟΗ στίχον ἐκ τῶν κά- ΟΣ τῶ βουστροφί- Σ δόν.) — 192-196.

Διὰ τοῦ Ο: φανός, κράζω, λά- ρος, φάρος, παρὰς. — 197. ΡΟ- ΔΟΠΗ - ΑΡΑΡΑΤ - ΚΑΡΑΙΑ (ΡΑΚίνας, ὈΡΑτιος, ΔΑΡεῖος,

198. ὈΡΑτὴ, ΠΑΙάν, ἩΤΑ.) — 198. Ὀπου λαλοῦν πολλοὶ πενενοί, ἀργεῖ νὰ ξημερώσῃ. — 199. Κα- κὸν ἢ λαιμαργία (καὶ ἀκόνι, λε μ- αρ, γῆ α.) — 200-202. 1. Σίσιφος (si, si, fausse.) 2. Ροζίτα (rose, γ, tas). 3. Κασιόπη (cas, si, eau, pie.) — 203. Selon ta bourse gou- verne ta bouche.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομηται παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν τῶν διευθύνσεων εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων τῶν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἔως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὴ ἄπλᾳ στοιχεῖα δρ. 6 τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέ- ξις, μὴ παρὰ 60 στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ μὴ κεφαλαιὰ δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προκλητικὴ εἶναι ἀπαράτητη.

ΚΘ' — 537]

Χάρη Μιράντα, σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν εὐγενικήν σου πρότασιν· μὰ δὲν ἀλλο- γραφῶ. Ἀνδία, Σβυσμένο Γέλιο, μή- πως δὲν πῆρατε; Τέλλε, Ἡβη, καλὴ ἐ- πιτυχία.

ΚΘ' — 538]

ΜΥΣΤΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ Διὰ τὰς ἀστυνομίας, ὑποστηρίζετε τὴν «Μυστικὴν Ἀστυνομίαν» γραφόμε- νοι μέλη ἢ πράκτορες· εἶναι ἡ ἰδεώδης συμμαχία.

Ὅστις θέλει ἄς ἐλθῇ ὑπὸ τὴν προστα- σίαν μας. Πάντοτε δεχόμεθα ἀντιπροσώ- πους.

ΚΘ' — 539]

Στὰ ὅπλα! ἔφθασε τὸ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΖΙΚΟΥ — Τίς εἰ;... Σὺλλογος...

ΚΘ' — 540]

Κρίμα! Κόρη τῆς Κυζίκου, σὲ ἔβηκαν μικρὴ καὶ σὲ γέλασαν... ἐγὼ δὲν τρώ- γω μῆλα παρὰ μόνο σῶκα... τί λές;...

ΚΘ' — 541]

Ο «ΠΑΝΖΟΥΡΑΙΣΜΟΣ» Εἰς τὸν ἀναστατώνον τὸν Διαπλάσ- κομον: Ἀνευρεῖς-Θοχάρης, Ζα- μόρας-Φιλιππίδης, Ὁ Χωρὶς τίτλον, πᾶσι ἡ βασιλεία σου Ἀνδισμένη Μυυδαλῆ- Καβούρα, Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ-Ταά- μου, Ἀστὸς Ροδωφύγιος-Τέλος Ἡ- βης-ἀδελφοὶ Τσαπέκη, Πετράχαι· Μικρὲς Καλλιτέχνη, εὐχαρίστως σὲ δε- χόμεθα στὸν σὺλλογόν μας.

ΚΘ' — 542]

Διὰ τὰς ἀστυνομίας, σὺλλογοι, μὴν ξεχνάτε τὸν (ΚΘ' — 418) Διαγωνισμὸν τοῦ «Πανζουραϊσμοῦ».

ΚΘ' — 543]

Ο «ΠΑΝΖΟΥΡΑΙΣΜΟΣ» Αποσπόμενος προσωπικῶς τῆς κινή- σεως, εὐχεται σ' ὅλους τοὺς μαθητὰς καὶ μαθητρίδας καλὴν ἐπιτυχίαν στὰς ἐξετάσεις των. Εὐχρηστὲ καὶ σῆς γιὰ μᾶς!

ΚΘ' — 544]

Μύρω, σοῦ ἔστειλα τετραδιάκι ἢ ὅχι; γιὰτὶ δὲν θυμοῦμαι

ΚΘ' — 545]

Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ

ΚΘ' — 546]

Ποιὲ Διαπλάσσοῦλο θ' ἀνῆλθῃ μὴ κάρτα στὸ Μικρὸ Καλλιτέχνη οὐμνα- parva memoria; Δις: (ΚΘ' — 491).

ΚΘ' — 547]

Μικρὸς Καλλιτέχνης

ΚΘ' — 548]

Εἴθε, γιὰ σὲ! Ὡ, τὴν λουλούδι, τί εὐωδία! νὰ κάτῃ καὶ ἐγὼ ματὶ σὰς, καλὰ μου Διαπλάσσοῦλο; Ἀνταλλάσσω κάρτες ἡθοπολίας. Δις: Ὁδὸς Νοσοκο- μείων 184, Θεσσαλονίκην, διὰ τὴν:

ΚΘ' — 549]

Ἀρμενία

ΚΘ' — 549]

Τιγρὰν (μὲ γυαλῆκα), κατήντησες ἀχθο- φόρος, αὐτὰς... ντροπὴ!

ΚΘ' — 549]

ΚΘ' — 549/

ΟΙ ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

Αποτελέσματα Ἀ Διαγωνισμοῦ διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν ἀνταλλάξιμα. Ἐλαβὼν μέρος 20 (ἀριθμὸν ἀνταλλάξιμα). Γι' αὐτὸ δίδουμε ἀπ' τὸ Βραβεῖον καὶ κάτω. Β' Σωφιστῆς (Σαν τὸν νεοῖδα). Ἐπαῖνος: Πόνουρμαλλη, Σαν τὴν γαπὴν στέλλαντες. Δ' σιν. Ἡφαιστὸς = Κόσσοβα, Μαίμευ τοῦ Κωλέττη = Ἀ. Σ. Κελλάριος, Ἀγνὴ = Πολίτου, Ἰάς = Ἀγγελί, Πεπρωμένον = Ε. Πολίτου πετὰ συνέχεται).

ΚΘ' — 550

Τὸ Μαγιστοῦλοδον πάντα ἀνταλλά- ξιμα καὶ τετραδιάκια. Δις: (ΚΘ' — 109). «Ψυχολογία», ποῖος σὰς εἶπε; βάζετε τέτοιο μνῆμον; Σὰς τὴν κατὰ- ρε' καλὰ νὰ παθεῖτε. ΜΑΓΙΣΤΟΥΛΟΥΔΟΝ

ΚΘ' — 551/

Πανζουριλμὸς, καὶ ἡ παροιμία. «Τὰ καὶ μὰ στοῦ γειτόνου μας» ἐφαρμό- ζεται σὲ σένα. Τὴν ἔχεις; Ὁ, τι σοῦ δα- Τρελλὸ Φοιτητάκι, τὸ βάσεις σὲ μὰς. ΖΙΖΑΝ

ΚΘ' — 552/

Διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν ἀνταλλάξιμα. Ἐλαβὼν μέρος 20 (ἀριθμὸν ἀνταλλάξιμα). Γι' αὐτὸ δίδουμε ἀπ' τὸ Βραβεῖον καὶ κάτω. Β' Σωφιστῆς (Σαν τὸν νεοῖδα). Ἐπαῖνος: Πόνουρμαλλη, Σαν τὴν γαπὴν στέλλαντες. Δ' σιν. Ἡφαιστὸς = Κόσσοβα, Μαίμευ τοῦ Κωλέττη = Ἀ. Σ. Κελλάριος, Ἀγνὴ = Πολίτου, Ἰάς = Ἀγγελί, Πεπρωμένον = Ε. Πολίτου πετὰ συνέχεται).

ΚΘ' — 553/

Διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν ἀνταλλάξιμα. Ἐλαβὼν μέρος 20 (ἀριθμὸν ἀνταλλάξιμα). Γι' αὐτὸ δίδουμε ἀπ' τὸ Βραβεῖον καὶ κάτω. Β' Σωφιστῆς (Σαν τὸν νεοῖδα). Ἐπαῖνος: Πόνουρμαλλη, Σαν τὴν γαπὴν στέλλαντες. Δ' σιν. Ἡφαιστὸς = Κόσσοβα, Μαίμευ τοῦ Κωλέττη = Ἀ. Σ. Κελλάριος, Ἀγνὴ = Πολίτου, Ἰάς = Ἀγγελί, Πεπρωμένον = Ε. Πολίτου πετὰ συνέχεται).

ΚΘ' — 554/

Διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν ἀνταλλάξιμα. Ἐλαβὼν μέρος 20 (ἀριθμὸν ἀνταλλάξιμα). Γι' αὐτὸ δίδουμε ἀπ' τὸ Βραβεῖον καὶ κάτω. Β' Σωφιστῆς (Σαν τὸν νεοῖδα). Ἐπαῖνος: Πόνουρμαλλη, Σαν τὴν γαπὴν στέλλαντες. Δ' σιν. Ἡφαιστὸς = Κόσσοβα, Μαίμευ τοῦ Κωλέττη = Ἀ. Σ. Κελλάριος, Ἀγνὴ = Πολίτου, Ἰάς = Ἀγγελί, Πεπρωμένον = Ε. Πολίτου πετὰ συνέχεται).

ΚΘ' — 555/

Διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν ἀνταλλάξιμα. Ἐλαβὼν μέρος 20 (ἀριθμὸν ἀνταλλάξιμα). Γι' αὐτὸ δίδουμε ἀπ' τὸ Βραβεῖον καὶ κάτω. Β' Σωφιστῆς (Σαν τὸν νεοῖδα). Ἐπαῖνος: Πόνουρμαλλη, Σαν τὴν γαπὴν στέλλαντες. Δ' σιν. Ἡφαιστὸς = Κόσσοβα, Μαίμευ τοῦ Κωλέττη = Ἀ. Σ. Κελλάριος, Ἀγνὴ = Πολίτου, Ἰάς = Ἀγγελί, Πεπρωμένον = Ε. Πολίτου πετὰ συνέχεται).

ΚΘ' — 556/

Διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν ἀνταλλάξιμα. Ἐλαβὼν μέρος 20 (ἀριθμὸν ἀνταλλάξιμα). Γι' αὐτὸ δίδουμε ἀπ' τὸ Βραβεῖον καὶ κάτω. Β' Σωφιστῆς (Σαν τὸν νεοῖδα). Ἐπαῖνος: Πόνουρμαλλη, Σαν τὴν γαπὴν στέλλαντες. Δ' σιν. Ἡφαιστὸς = Κόσσοβα, Μαίμευ τοῦ Κωλέττη = Ἀ. Σ. Κελλάριος, Ἀγνὴ = Πολίτου, Ἰάς = Ἀγγελί, Πεπρωμένον = Ε. Πολίτου πετὰ συνέχεται).

ΚΘ' — 557/

Διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν ἀνταλλάξιμα. Ἐλαβὼν μέρος 20 (ἀριθμὸν ἀνταλλάξιμα). Γι' αὐτὸ δίδουμε ἀπ' τὸ Βραβεῖον καὶ κάτω. Β' Σωφιστῆς (Σαν τὸν νεοῖδα). Ἐπαῖνος: Πόνουρμαλλη, Σαν τὴν γαπὴν στέλλαντες. Δ' σιν. Ἡφαιστὸς = Κόσσοβα, Μαίμευ τοῦ Κωλέττη = Ἀ. Σ. Κελλάριος, Ἀγνὴ = Πολίτου, Ἰάς = Ἀγγελί, Πεπρωμένον = Ε. Πολίτου πετὰ συνέχεται).

ΚΘ' — 558/

Διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν ἀνταλλάξιμα. Ἐλαβὼν μέρος 20 (ἀριθμὸν ἀνταλλάξιμα). Γι' αὐτὸ δίδουμε ἀπ' τὸ Βραβεῖον καὶ κάτω. Β' Σωφιστῆς (Σαν τὸν νεοῖδα). Ἐπαῖνος: Πόνουρμαλλη, Σαν τὴν γαπὴν στέλλαντες. Δ' σιν. Ἡφαιστὸς = Κόσσοβα, Μαίμευ τοῦ Κωλέττη = Ἀ. Σ. Κελλάριος, Ἀγνὴ = Πολίτου, Ἰάς = Ἀγγελί, Πεπρωμένον = Ε. Πολίτου πετὰ συνέχεται).

ΚΘ' — 559/

Διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν ἀνταλλάξιμα. Ἐλαβὼν μέρος 20 (ἀριθμὸν ἀνταλλάξιμα). Γι' αὐτὸ δίδουμε ἀπ' τὸ Βραβεῖον καὶ κάτω. Β' Σωφιστῆς (Σαν τὸν νεοῖδα). Ἐπαῖνος: Πόνουρμαλλη, Σαν τὴν γαπὴν στέλλαντες. Δ' σιν. Ἡφαιστὸς = Κόσσοβα, Μαίμευ τοῦ Κωλέττη = Ἀ. Σ. Κελλάριος, Ἀγνὴ = Πολίτου, Ἰάς = Ἀγγελί, Πεπρωμένον = Ε. Πολίτου πετὰ συνέχεται).

ΚΘ' — 560/

Διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν ἀνταλλάξιμα. Ἐλαβὼν μέρος 20 (ἀριθμὸν ἀνταλλάξιμα). Γι' αὐτὸ δίδουμε ἀπ' τὸ Βραβεῖον καὶ κάτω. Β' Σωφιστῆς (Σαν τὸν νεοῖδα). Ἐπαῖνος: Πόνουρμαλλη, Σαν τὴν γαπὴν στέλλαντες. Δ' σιν. Ἡφαιστὸς = Κόσσοβα, Μαίμευ τοῦ Κωλέττη = Ἀ. Σ. Κελλάριος, Ἀγνὴ = Πολίτου, Ἰάς = Ἀγγελί, Πεπρωμένον = Ε. Πολίτου πετὰ συνέχεται).

ΚΘ' — 561/

Διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν ἀνταλλάξιμα. Ἐλαβὼν μέρος 20 (ἀριθμὸν ἀνταλλάξιμα). Γι' αὐτὸ δίδουμε ἀπ' τὸ Βραβεῖον καὶ κάτω. Β' Σωφιστῆς (Σαν τὸν νεοῖδα). Ἐπαῖνος: Πόνουρμαλλη, Σαν τὴν γαπὴν στέλλαντες. Δ' σιν. Ἡφαιστὸς = Κόσσοβα, Μαίμευ τοῦ Κωλέττη = Ἀ. Σ. Κελλάριος, Ἀγνὴ = Πολίτου, Ἰάς = Ἀγγελί, Πεπρωμένον = Ε. Πολίτου πετὰ συνέχεται).

ΚΘ' — 562/

Διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν ἀνταλλάξιμα. Ἐλαβὼν μέρος 20 (ἀριθμὸν ἀνταλλάξιμα). Γι' αὐτὸ δίδουμε ἀπ' τὸ Βραβεῖον καὶ κάτω. Β' Σωφιστῆς (Σαν τὸν νεοῖδα). Ἐπαῖνος: Πόνουρμαλλη, Σαν τὴν γαπὴν στέλλαντες. Δ' σιν. Ἡφαιστὸς = Κόσσοβα, Μαίμευ τοῦ Κωλέττη = Ἀ. Σ. Κελλάριος, Ἀγνὴ = Πολίτου, Ἰάς = Ἀγγελί, Πεπρωμένον = Ε. Πολίτου πετὰ συνέχεται).

ΚΘ' — 563/

Διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν ἀνταλλάξιμα. Ἐλαβὼν μέρος 20 (ἀριθμὸν ἀνταλλάξιμα). Γι' αὐτὸ δίδουμε ἀπ' τὸ Βραβεῖον καὶ κάτω. Β' Σωφιστῆς (Σαν τὸν νεοῖδα). Ἐπαῖνος: Πόνουρμαλλη, Σαν τὴν γαπὴν στέλλαντες. Δ' σιν. Ἡφαιστὸς = Κόσσοβα, Μαίμευ τοῦ Κωλέττη = Ἀ. Σ. Κελλάριος, Ἀγνὴ = Πολίτου, Ἰάς = Ἀγγελί, Πεπρωμένον = Ε. Πολίτου πετὰ συνέχεται).

ΚΘ' — 564/

Διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν ἀνταλλάξιμα. Ἐλαβὼν μέρος 20 (ἀριθμὸν ἀνταλλάξιμα). Γι' αὐτὸ δίδουμε ἀπ' τὸ Βραβεῖον καὶ κάτω. Β' Σωφιστῆς (Σαν τὸν νεοῖδα). Ἐπαῖνος: Πόνουρμαλλη, Σαν τὴν γαπὴν στέλλαντες. Δ' σιν. Ἡφαιστὸς = Κόσσοβα, Μαίμευ τοῦ Κωλέττη = Ἀ. Σ. Κελλάριος, Ἀγνὴ = Πολίτου, Ἰάς = Ἀγγελί, Πεπρωμένον = Ε. Πολίτου πετὰ συνέχεται).

ΚΘ' — 565/

Διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν ἀνταλλάξιμα. Ἐλαβὼν μέρος 20 (ἀριθμὸν ἀνταλλάξιμα). Γι' αὐτὸ δίδουμε ἀπ' τὸ Βραβεῖον καὶ κάτω. Β' Σωφιστῆς (Σαν τὸν νεοῖδα). Ἐπαῖνος: Πόνουρμαλλη, Σαν τὴν γαπὴν στέλλαντες. Δ' σιν. Ἡφαιστὸς = Κόσσοβα, Μαίμευ τοῦ Κωλέττη = Ἀ. Σ. Κελλάριος, Ἀγνὴ = Πολίτου, Ἰάς = Ἀγγελί, Πεπρωμένον = Ε. Πολίτου πετὰ συνέχεται).

ΚΘ' — 566/

Διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν ἀνταλλάξιμα. Ἐλαβὼν μέρος 20 (ἀριθμὸν ἀνταλλάξιμα). Γι' αὐτὸ δίδουμε ἀπ' τὸ Βραβεῖον καὶ κάτω. Β' Σωφιστῆς (Σαν τὸν νεοῖδα). Ἐπαῖνος: Πόνουρμαλλη, Σαν τὴν γαπὴν στέλλαντες. Δ' σιν. Ἡφαιστὸς = Κόσσοβα, Μαίμευ τοῦ Κωλέττη = Ἀ. Σ. Κελλάριος, Ἀγνὴ = Πολίτου, Ἰάς = Ἀγγελί, Πεπρωμένον = Ε. Πολίτου πετὰ συνέχεται).

ΚΘ' — 567/